

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 20. Februáriusban. 1788.

*Pelsütz meg-szóllittya Themist, az Igazság-Isten-
Afszonyát, mivel innen a' Törvény-székek oda
költettek.*

Sz. S.

Igazság Isteni Fő - Kormányozója,
 Az Enyim' 's Tiédnek hiven fel-osztója !!
 Ha nem nevezlek-is, már tudják mindenek,
 Hogy ezek a' nevek Themisre illenek.
 Themis! oh Themis! hát el-hagysz-é engemet?
 Lépinsz vizsza kérek, hald-meg kérésemet.
 Szegény Pelsücz! már én tsak özvegy maradjak,
 Mit tégyek Themisért, oh mire fakadjak!
 Miért untál reám 's mitsoda hibáért?
 Meg-hafad a' Szivem illy kedves Dámáért.
 Midőn köztünk a' pert edgy aránt osztottad,
 Ügyünket hivséggel el-igazítottad.
 A' mikor Feljülről (Bétsből) ugy rád vigyázának,
 Hogy helyt ne adhatnál Sizániának, (perpatvar
 Csatának).
 Le kuztak Képedről minden színt és lárvát:

L

Ak-

Akkor hagysz Pelsüczön magad-után árvát.
 Parantsoltak eddig itten minden bűnnek,
 Ezentúl a' bűnök talám meg-sem szűnnek.
 Oda az Igafság, oda bátorságunk!

Oda Themis miatt való méltóságunk,
 Álj-meg Themis, álj-meg, hát szónak sem állasz?
 Már többé Pelsüczhöz szólni is sajnállasz.
 Ha már edgyik Feled Rima-Szombathban vagy,
 Ám mennyen: a' másik talán tán el-nem hágy.
 Reménylem, meg-éri Szombath a' Fixummal;
 Hadd kérkedjek még én a' Politicummal.

Themis válaszó.

Ha Gömör és Kis-Honth Vármegyét fel-járom;
 Látom Rima-Szombath leszs az én határom.
 Onnan minden-felé ki-hathat fugárom,
 A' más Felemet-is azért oda várom.
 El-hagyja már Pelsücz! székem Helységedet,
 De gondvifelésem nem hágy-el tégedet;
 Köszönöm Szállásod 's más emberségedet.
 Patronádnak vélhedd mindég Themisedet,

Rima - Szombath bé-fogadja.

Ollyan érdemei vagynak hát Szombathnak,
 Mellyek másutt éppen fel-nem találatnak.
 Hogy ide vágyódnak a' Themis Tárfai,
 Az Itélő-székek' érdemes Tagjai.
 Sem Pelsücz, sem Rosnyo, sem Jólsva nem párja

Szombathnak, mert Themis Székit ebben zárja.
A' Törvény Ládája helyben fog hát lenni?
Illő azt illy formán el-fogadni menni:
Isten hozott Themis Isten-Alfzony, jövel!
Ama Bölts és Tudós két Itélő Fővel.
Szathmárival, Róhtal, 's ugy birj e' kettővel,
Hogy boldogittsanak minket edgy erővel.
Márjásziak 's mások Ti-is tsak jöjjetek,
Nállam ha ugy tettzik meg-telepedjeteK.
Tegyetek-jól Ti-is minyájan Szombattal,
'S töltsétek-bé azt fok pengő' sillamattal (pénz.)
Hogy itléletek szólgáljon hasznunkra,
Lehesen javunkra és bátorságunkra.
Igaz Itéletet, Szent Törvényt tegyetek,
Hogy Lelketek előtt mentek lehesetek.
Másnak ne tsak tsupán azért szólgáljatok,
Hogy ditsértésetek érte 's bért kapjatok.
Hanem ha már edgy jót el-végezhettetek,
Már más körül járjon eszetek 's kedvetek.
Tsak gondoljátok-meg mindenkor mik vagytok?
Soha tífztetekben femmit el-nem hagytok.
Igy leszfz hires Szombath e' két Táblájáról,
Mint vala Athenae Arcopagusáról.
Igy mindjárt nem Rima Szombath, nem kesereg,
Azon, hogy meg-lepte ennyi Lakó-ferég.
'Söt a' neve mindég Bóldog Szombath lenne,
Ha ugy tündöklene az Igafság benne.
Hogy itten a' maga Királyi Székéből,
'Sugára ragyogna egész erejéből.
És ne tsak közöttünk világositana,
Hanem egyebüitt-is Fáklyát ez gyújtana.
Oh Igafság! tartsd hát felettünk napodat,

Gömörrel, Kis-Honthal áld-meg Szombathodát,
 Áldj-meg e' Szenttségnek itt-lakozásáért,
 Mint Obed Édom vólt áldott a' Ládáért. —

*Nota, Salve Regina Coelorum- Ave Mater Ang-
 lorum. Salve Radix Salve porta, Ex qua Mu-
 di Lux est orta,*

Szánom — Emberi forsomat,
 Bánom — Nyomorúlt voltamat,
 Az ember forsa ilyen bal:
 Születik, nyomorog 's meg hal,
 Halál — Embernek az élet,
 Ha ál — Nappal, estve félhet,
 Hogy a' mig a' reggelt éri,
 Lelkét a' halál meg-kéri.
 Bátor — Itt kevés napokat,
 Látol — 'S élsz bajjal nem fokat,
 Még-is már minden orában,
 Eshetsz a' halál torkában,
 Múlnak ez élet napjai
 Húlnak gyorsan virágjai.
 Allig láttattyák magokat,
 'S vesztik színeket szagokat.
 Rontya - Őket fok ellenség,
 Bontya, 's éri Kedvetlenség.
 Jön a' halál fagyos zúzza :
 'S még bimbókban őszve-zúzza,
 Ritka — Itten az a' virág,

Kitha — Edgy kis féreg meg-rág.
A' Tavasznál többet érjen,
Magának nyárt-is ígérjen.
Mennyi — Vólt az én életem ?
Ennyi : — Mi könnyen fel-vetem !
Öt eszendőket érhettem,
Mi lelt? már-is oda lettem.
Jajjal — E' Világra lettem,
Bajjal — Kis részt benne vettem.
Már hidegek tetemeim
Már-is bé-estek szemeim.
Világ! — Lásd az én életem,
Virág — Sem vólt 's már le-vetem.
Rág edgy hervasztó Féreg, vág;
Meg-rázkodom: 's húll a' Virág.
Ágyon — Még allig fekettem,
Lágyon — Allig pihenhettem,
Már-is halálom ágyára
• Fel-tettek Nyoszolyájára.
Isten! — Hiszem még nem fokát,
Itten tsak kevés napokat,
Láttam; 's már-is adsz fa-házat,
Bé-fed e' fetét deszkázat ?
Részek — Kik el-fáradtatok,
Kézek — Vagytok nyugodjatok.
Mig más életre fogsz menni,
Jó lélsz Testem itt pihenni.
Fényes — Pompás személlyek-is,
Kényes — dőlős emberek-is
Mind kerülnek koporsóra,
El-jön nekik az az ora.

Lárma — E' Világ 's unalom,
 Már ma — Nints itt nyugodalom.
 Bútsuzz - el jó ember tölle,
 'S fufs - ki sziveddel belölle.
 Rendes — Élet kell énnékem,
 Tsendes — Hely lefzsz az én széke
 Labkadt tagok hát mennyetek
 Nyugvó helyre 's pihennyetek.

Rima Szombath Sz. S.

*Ovidius. Et niger a' viridi Turtur amatur.
 ave.*

A' zöld Publikánnak az a' természeti,
 Hogy a' barnafzinü Gerlitzét szereti.
 A' fejér Galamb-is kedvelli felette,
 Ha Vas-szinü tárfa túrbúkol mellette.
 Es, jól-lehet tölle kümbözik neme,
 De még-is örömeft jádzik rajta szeme.
 Barna személynek-is vagy on szöke párja,
 És azt igaz szive' rejtekébe zárja.
 Ha különbözik-is szinek külsöképpen;
 De szerető szivek öfzve forradt éppen.
 A' Vitéz Perféus fejér szinü vala,
 Még-is edgy Szeretseny Lányért majd meg-hala.
 Hogy Andromédának barnállott ortzája,
 Nem ált ellent, hogy hiv ne lenne hozzája.
 A' százför szép Vénus edgy Kovátshoz mene,
 Kinek kormos vala a' képe 's mindene.
 Még-is az az Isten - Aszfzony meg-nem bánta,

Hogy

Hogy edgy Kováts jufsát tartja-fel eránta.
Galám ugyan az a' szin hüségnek jele,
Hogy az állatok-is ugy szeretnek bele.
Azért szit a' fejér Galamb a' barnához,
Hogy a' nem szokott mást fogadni magához.
Lám a' gerlitzét-is a' Publikán madár:
Azért szereti ugy; hogy a' máshoz nem jár.
Nyilván az illy szinben játtzik a' természet,
Az alá hiv szivet rejt 's a' jóra készít:
Hogy a' ráró szemnek lehessen tárgyává;
E' szint készítette a' hüség - Tárjává.
Ugy-is vagyon, hogy az, tsak edgynek igéri,
A' szivét; 's nem-is forr több eránt a' véri.
Soha sem áldozik búja tüzek mellett,
Tsak a' tettzik, a' ki leg-előbbfzör kellett.
Ládd szép Galatéa nem vallottad kárát,
Hogy mellettem szabtad szerelmed határát;
Annak a' széleit én által nem hágom,
'S nintsen kívülotted máshoz kívánságom:
Ha határ-jeleid a' szivembe tetted;
Az utolsó pihig maradok melletted.
Ne nézz hát arra, hogy én ho-fejér nyakkal,
Nem termettem, 's piros rófa szin ajakkal.
Fejér a' szivem; 's ha magad annak szántad,
Tiszta szinbe marad 's hiv lészen erántad.
Te-is ne áldozz hát idegen óltáron,
Ne gyujts titkos tüzet kívül a' határon.
Áldozataidnak azt tégyed tzéljává,
A' ki el-választott téged sajátjává.

A' Hénriás Forditojához.

Sajnálom, hogy távól lételem miatt csak munkájából nem pedig személy szerint esmérhetem az az érdemes és bölts Hazafit, a' kinek Hénriását nagy gyönyörűséggel olvasom ez idegen földön, a' hol véres Magyarokat csak akkor látok, mikor magam a tükörben nézem. — A' ki a' Magyar Hénriást úgy olvassa a' mint kell, és P * * I * * edgy érdemes embernek nem tartja, valósággal szánakozásra méltó az; mert minden jó érzékenységektől meg-vagyonszfoltatva: *Vivit & est vitae nescius ipse suae.* — Csak mozog az nem él. — — A' hét esztendeig tartott háborúban Mársnak tett véres áldozatim után jutottam olly tsendes időkre, hogy napjaimat Apollonak szentelhetem; különösen örvendeztettem pedig azon nyelveken, a' melyeket értek, irattatott szép Poézis. — Ide számlálom méltán a' Magyar Hénriást a' melyben olly fima, tsinos, igaz és tökéletes Magyarságot találtom melynél szebbet lehetetlen kívánni; a' történetek pedig olly fontosan és elevenen vagynak ki-téve, hogy azokat nem csak képzelembanem szemeimmel látom.

Szakoltzán.

G. Gvadányi József Generális.

NB. Ezen *Leveletskének* Írójánál-is ki ir elevenebb, hathatofabb, tisztább és érzékenyítettőbb Magyarsággal? Azt kérdi a' M. Kurir.